

Teneriffa

En kluben charterupplevelse

I min familj har namnet Teneriffa alltid haft en ödesmättad klang. Vi är för evigt länkade till den stora kanarieön utanför Afrikas kust, genom en sorglig slump. Min farfar dog nämligen där år 1920. Han och farmor var på hemväg med båt från franska Kongo (nuvarande Kongo-Brazzaville) där de verkat som missionärer i några år. Ombord insjuknade farfar i tyfus och avled just som fartyget anlöpte redan i Santa Cruz. Han kunde lika gärna ha dött i Uppsala. Det kunde åtminstone ha funnits en grav. Men inte ens det lämnade han efter sig, för kroppen sänktes i havet en sjömil utanför Teneriffas kust. Det som finns kvar är blodsbanden, generna, bland annat jag själv och min resugne lille son. Länge får vi gnetta och spara, fast beslutna som vi är att resa dit. Vi vill hedra minnet av farfar och förhoppningsvis uppleva något utöver det vanliga.

- Här har ni nycklar! Välkomna till Ocean Boulevard! tjoar reseledaren och försvinner med resten av turistgruppen i ett moln av dieselångor.

Vi reser ospecificerat och har fått ta det hotellalternativ som blivit över. Platsen är främmande, någonstans söder om Teneriffas flygplats, och visar sig vara ett luxuöst radhusområde med pool och strålkastarbelysta trädgårdsplanteringar, mot en fond av överkligt dimhöljda berg. Vårt hus har två etage, två badrum och för säkerhets skull både balkong och veranda.

Morgonens första solstrålar bryter fram som en skärbrännare över horisonten i öster. Min nioåring har redan hoppat i poolen och jag tänker att vi har haft en osedvanlig tur att hamna just här och att det ibland är positivt att ingenting blir som man tänkt sig.

Så småningom ska vi till farfars "grav" i Santa Cruz för att lägga blommor i havet. Men vi har inte så gott om pengar, tänker ta det lugnt, ordna egen mat, åka med lokalbussarna, lifta. Allting verkar så enkelt, men redan efter några timmar grips jag av panik. Vi har hamnat i Golf del Sur. Här verkar det inte finnas någonting annat att göra än att svinga järntreor, halka omkring på en svart, stenig, byggarbetsplats till strand, eller åka härifrån i hyrbil som jag inte har råd med. Lyxhotell och tjustiga lägenhetsområden bildar som en månbas på den karga sluttningen ner mot havet.

Tusentals välbeställda människor vistas här och bilarna svischar omkring från green till green, men onaturligt och tillfälligtvis. Ingen lokalbuss passerar och det är mil till närmaste stad. Det enda sättet för mig och min son att ta oss härifrån är att åka med hotellets dyra specialchartrade buss till turistmetropolen Playa de las Americas, med avgång en gång om dagen. Känslan av isolering är total. Bara tanken på att vi någonsin ska ta oss ända till Santa Cruz, ter sig som en orimlighet.

Vi stannar hemma ett par dagar. Det går an. Min son är lycklig över att få bada hur mycket han vill i poolen. Vi läser goda böcker och tar osannolika promenader från hotell till hotell, över ödsliga, steniga kullar och raviner fulla med bråte. Halvfärdiga och övergivna lägenhetsområden öppnar sina bukar mot oss, med glasverandor och blåkaklade badrum som dömts till nedbrytning av väder och vind. På en vildvuxen trädgårdsterrass med havsutsikt har bougainvillean förirrat sig in genom ett sönderslaget sovrumsfönster. Ord som slöseri, måttlöshet och vemod far genom mitt huvud, liksom skönhet. Tanken var säkert god, men nu tar naturen tillbaka det som tillhör den. Antagligen tog pengarna slut. Byggjobbarna kommer nog aldrig hit igen. De har ändå för mycket att göra just nu med det där andra lägenhetsområdet mitt emot Ocean Boulevard. Det är inte längre mycket bevänt

med högtidligheten och de sakrala motiv som fört oss till denna plats på jorden. Farfar ligger stilla i sitt vilda hav och här snubblar vi omkring i resterna av en ekonomisk felinvestering.

Playa de las Americas, ett par mil västerut, är juvelen i charterindustrins krona. En hotell- och nöjesstad för tusenden. Där solar och badar vi och gräver ner varandra i sanden, som är till lika delar svart som beige. Vi äter glass och går på restaurang, promenerar fram och åter mellan spelhallar och solhattsförsäljare, kommenterar fallskärmsåkarna till havs och att gul flagg vid badvaktstornet betyder att man på grund av strömmarna måste vara försiktig när man badar. Tillsammans utgör vi en liten del av den bleka ström av tillfälliga besökare som utan avbrott rör sig längs strandpromenaden. En artificiell och konstant rörelse, som nästa vecka kommer att bestå av helt andra, men likadant klädda, främlingar än de som går här idag. Det är den enda, och likgiltiga, tanke som slår mig, liksom förvåningen över att det bara är de svarta sandkornen vi får med oss hem till hotellet. När vi for hit till Teneriffa hoppades jag att vi skulle uppleva ett vackert äventyr och att vi åtminstone någon gång skulle känna oss lite utlämnade (Läs: vi går vilse i bergen, bussen får punka vid ett stup, vi törstar men ingen förstår vad vi säger osv). Men ingenting av detta sker. Allting är okomplicerat, blankt och fungerande. Antagligen för att det är vad vi har betalat för.

Det är länge sen min farfar dog. Han blev bara 33 år. Lika gammal som jag är när vi äntligen lyckas ta oss till Santa Cruz, Teneriffas huvudstad. Vi ska hedra honom genom att gå längst ut på hamnpiren och kasta en vacker blombukett i havet. Men alla blomsterförsäljare har stängt på grund av karnevalen, så vi stjälar varsin magnifik hibiskusblomma ur ett buskage och enas om att det får duga. Farfar levde sitt korta liv brinnande. Välfärd var främmande begrepp för honom. Egentligen var han av en sällsynt sort som inte kunde låta bli att ingripa i sitt eget öde. Vad skulle han, en vanlig arbetarkille från Uppland, ut i Afrikas regnskogar att göra? Vad driver en människa till handlingar som är större än det egna jaget? Jag får inga svar, bara en massa dystra tankar om hur, i jämförelse, förvirrad, missbelåten och pessimistisk jag är.

Hamnpiren är två kilometer lång. Solen steker, men min son klagar inte. Han går ömsom drömmande, ömsom målmedvetet i takt med det dova sambatrummandet från andra sidan hamnbassängen. Så mycket skiljer oss från varandra. Ängsligt flackar min blick ner mot havet under oss, men även in mot mig själv och det förflutna, som om jag har tappat något på vägen. Letar efter ett tecken, en tid som flytt, ett halmstrå i en cynisk värld där den enda dygden är strävan efter ett allt högre välbefinnande. Jag oroar mig för att mitt barn inte kan ha någon framtidstro, att mina pesetas ska ta slut och att vi inte ska hitta tillbaka till busstationen. Min son däremot tittar varken åt sidorna eller bakåt. Hans tankar rör sig på jungfrulig mark. Nu. Här. Framåt. Hela tiden har det varit så. Jag har bara inte varit tillräckligt uppmärksam. Rakt ut i dånet, som uppstår när vågorna slår mot den fyra meter höga piren, slungar han sin blomma och vrålar:
- Mamma, jag skulle vilja dra fram tiden! Jag vill se hur det är år 3000!

© Tina Messing 1996